nende arwates, neil on kes surema au sees on. Ja kui nemmad ka ehk ei kaeba ja nurrise otsekohe, siiski ommeti mõtlewad monned sedda wahhest ommas süddames, ja arwawad, et Jummal otse neile liga teinud. Agga se on üsna tühhi mõtte. Meie kuk, selle jutto mõda, on targem. Temma ütleb: „kes „kõrges ellab, saab enneminne kahjo ja hädda näggema," ja temmal on mittokord oigus. Üks, kes sure au järge peäl istub, kellel paljo joudo käes on, peab kahhewõrra ennam wastopannema, et sure jouo läbbi temma mitte liga mailma rõmo ei otsi, ja sega kül wahhest surema patto teeb, kül ka ihhule haigust ja waewa sadab. On ta ükskord hakkanud kidduma, kül ta siis wahhetaks hea melega alwema Tallopoiaga, kui sellel agga ter-

terwis käes. Nääb ta enneaegse surma tullewad —, oh! ta ennaks keik au ja rikkust ärra, kui ta weel woiks omma ello pissut jätkada. Se waene, kes maddalus es ellab, ei tunnegi wahhest need haigussed, pattud, willetsussed, mis sel üllemal juhtuwad. Ning eks sel üllemal ka ikka olle surem wastus ükskord anda, kui allamal? — Sepärrast ärra nurrise ja kaeba, sõ omma leiba, mis so ossaks seätud ja ussu kowwaste, et ka se rööm, mis sul sest tulleb, et so ommaksed sind armastawad, mittokord neil pudub, kes sinnust üllemad on.

5.

Kaks warga warrastasid ükskord ühtlase ühhe hobbose, ja läksid temmaga omma teed. Ni pea, kui nemmad hea tükki maad ollid sõitnud, ja pakso meisa war-

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1798, lk. 27